

TASQUES I MÈTODES DE L'OPOSICIÓ D'ESQUERRA INTERNACIONAL¹

Lev Trotski

desembre de 1932

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Tareas y métodos de la Oposición de Izquierda Internacional”, en, *Escritos*, Tomo IV, volumen 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp.69-94.

L'origen de l'Oposició d'Esquerra en l'URSS

L'Oposició d'Esquerra en els països capitalistes

Principis fonamentals de l'Oposició d'Esquerra

Fracció, no partit

Porgant les files de l'Oposició d'Esquerra i la composició de la Conferència Internacional

Sobre la democràcia partidària

L'Oposició d'Esquerra a Itàlia (relacions amb els bordiguistes)

L'Oposició d'Esquerra en Àustria

Sobre la secció espanyola de l'Oposició d'Esquerra

Sobre la crisi de la secció alemanya

La tasca de la propera conferència de l'Oposició d'Esquerra (bolxevic leninista) és aprovar un programa formulat amb claredat i precisió, elaborar els estatuts organitzatius i elegir els seus organismes de direcció. El treball teòric, polític i organitzatiu de l'Oposició d'Esquerra en diversos països, sobretot en els quatre darrers anys, ha creat premisses suficients per al compliment d'aquesta tasca.

L'Oposició d'Esquerra publica els seus documents programàtics i polítics fonamentals en almenys quinze idiomes. Ha reorganitzat i enfortit nou de les seues seccions nacionals i, en el curs dels tres últims anys, ha fundat seccions en set països més. Però el seu avanç més important i valuós s'expressa en la indubtable elevació del nivell teòric de l'Oposició d'Esquerra Internacional, l'increment de la seua solidesa ideològica i l'expansió de la seua iniciativa revolucionària.

L'origen de l'Oposició d'Esquerra en l'URSS

L'Oposició d'Esquerra sorgí en 1923, fa deu anys, en el país de la Revolució d'Octubre, al si del partit dominant del primer estat obrer. La demora en el

desenvolupament de la revolució mundial provocà una inevitable reacció política en la Unió Soviètica. *Contrarevolució* total significa el desplaçament del poder d'una classe per una altra; la reacció s'inicia i desenvolupa amb la classe revolucionària en el poder. L'agent de la reacció contra Octubre era la petita burgesia, sobretot els elements més acomodats dels camperols. La burocràcia, estretament lligada a la petita burgesia, s'erigí en portaveu d'aquesta reacció. Recolzada per la pressió de les masses petitburgeses, la burocràcia assolí en gran manera independitzar-se del proletariat. Després de reemplaçar el programa de la revolució internacional pel del reformisme nacional, feu de la teoria del socialisme en un sol país la seua doctrina oficial. L'ala esquerra del proletariat caigué sota els cops de la burocràcia soviètica aliada a les masses petitburgeses, majoritàriament camperoles, i dels sectors endarrerits de la pròpia classe obrera. Aqueixa és la dialèctica del desplaçament del leninisme pel stalinisme.

Després de la derrota organitzativa de l'Oposició d'Esquerra, la línia oficial passà definitivament a ser la maniobra empírica entre les classes. La dependència de la burocràcia respecte del proletariat s'expressà en què, malgrat colpejar-lo durament, no gosà o no pogué liquidar les conquestes essencials de la revolució d'Octubre: nacionalització de la terra, nacionalització de la indústria, monopoli del comerç exterior. Més inclús: quan la burocràcia del partit sentí en 1928 el perill provinent dels seus aliats petitburgesos, sobretot dels *kulaks* (camperols russos), el seu temor a perdre tota base de sustentació proletària la portà a efectuar un pronunciat viratge cap a l'esquerra. Els últims fruits d'aquest zig-zag foren el ritme aventurer de la industrialització, la col·lectivització total de la terra i la derrota administrativa dels *kulaks*. La desorganització de l'economia provocada per aquesta política cega provocà, a principis d'enguany, un nou viratge cap a la dreta.

Gràcies a la seua posició privilegiada i als seus hàbits intel·lectuals conservadors, la burocràcia soviètica comparteix molts dels trets de les burocràcies reformistes dels països capitalistes. Tendeix a confiar en el Kumintang "revolucionari" i en la burocràcia sindical anglesa "d'esquerra"; en els petits burgesos "amics de la Unió Soviètica" i en els pacifistes liberals i radicals més que no en la iniciativa revolucionària independent del proletariat. Però la necessitat de defensar la seua pròpia situació en l'estat obrer porta a la burocràcia soviètica a xocar una vegada i una altra amb els lacais reformistes del capitalisme. D'aqueixa manera, en circumstàncies històriques particulars, es palesà en el si del bolxevisme proletari una fracció *centrista burocràtica*, que controla tota una etapa del desenvolupament de la república soviètica i de la classe obrera mundial.

El centrisme burocràtic reflecteix la pitjor degeneració de l'estat obrer. Però inclús en la seua forma burocràticament degenerada, la Unió Soviètica continua

essent un estat obrer. Transformar la lluita contra la burocràcia centrista en lluita contra l'estat soviètic és col·locar-se en el mateix pla que la camarilla stalinista: "l'estat sóc jo".

La defensa incondicional de la Unió Soviètica contra l'imperialisme mundial és una tasca tan elemental per a tot obrer revolucionari que l'Oposició d'Esquerra no tolera als seus rengles vacil·lacions ni dubtes respecte d'això. Com abans, trencarà implacablement amb tots els grups i elements que intenten sostenir una posició "neutral" entre la Unió Soviètica i el món capitalista (Monatte-Louzon a França, el grup Urbahns en Alemanya).

L'Oposició d'Esquerra en els països capitalistes

La Tercera Internacional sorgí directament de l'experiència dels obrers avançats a l'època de la guerra imperialista i les commocions de postguerra, sobretot la de la Revolució d'Octubre. Açò determinà el paper dirigent del Partit Bolxevic rus en la Tercera Internacional i, per tant, la influència de les seues lluites internes en el desenvolupament d'altres seccions nacionals. No obstant, és totalment falsa l'afirmació que l'evolució de la Comintern durant els darrers deu anys és un mer reflex de la lluita entre fraccions al si del PC rus. Les raons que han portat a les seccions joves de la Comintern a alinear-se junt la burocràcia russa estan arrelades en el desenvolupament del propi moviment obrer internacional.

Els primers anys de postguerra foren testimonis de grans expectatives per tot arreu, sobretot a Europa, entorn de la caiguda imminent del domini burgès. Però quan esclatà la crisi interna del partit soviètic la majoria de les seccions europees ja havien sofert les seues primeres derrotes i desil·lusions. Allò de més depriment fou el retrocés impotent del proletariat alemany a l'octubre de 1923. La necessitat de girar cap a una nova orientació política sorgí en la majoria dels partits comunistes. Quan la burocràcia soviètica, explotant la desil·lusió dels treballadors russos per la demora de la revolució europea, presentà la teoria nacional-reformista del socialisme en un sol país, les joves burocràcies de les altres seccions sospiraren alleujades; la nova perspectiva els ofería un camí al socialisme, independentment del procés de la revolució internacional. D'aquesta manera, la reacció en l'URSS coincidí amb la reacció en els països capitalistes i creà les condicions per a la repressió administrativa de l'Oposició d'Esquerra per part de la burocràcia centrista.

Però en virar més a la dreta els partits oficials xocaren amb el vertader Kumintang, amb els vertaders buròcrates dels sindicats i la socialdemocràcia, així com els stalinistes xocaren amb els vertaders *kulaks*. El nou zig-zag cap a una política ultraesquerrana provocà la ruptura de la majoria oficial de la Comintern en dues fraccions: el centre (dominant) i l'Oposició de Dreta.

Per això, durant els tres últims anys, s'han pogut observar tres agrupaments fonamentals en el camp del comunisme: l'ala marxista (bolxevics leninistes), la fracció centrista (stalinista), i finalment, la dreta o, amb més propietat, l'ala de centre dreta (brandleristes), que mena directament al reformisme. Els esdeveniments polítics de quasi tots els països han confirmat i reafirmen diàriament en la pràctica la justesa d'aquesta classificació.

Fou, i continua sent, característic del centrisme treballar colze a colze amb la dreta, el corrent que li és més afí des del punt de vista de principis, però mai formar un bloc amb els bolxevics leninistes contra la dreta. Quant a la dreta, a escala internacional es caracteritza com l'oportunisme en totes les seues formes, amb immenses diferències i contradiccions entre els seus integrants nacionals, essent el seu únic tret comú l'hostilitat envers els bolxevics leninistes.

En l'URSS, davant l'existència de la dictadura i la manca de partits d'oposició legals, l'Oposició de Dreta es converteix inevitablement en l'instrument que utilitzen les classes hostils al proletariat per a exercir la seua pressió. En això resideix el principal perill de l'Oposició de Dreta. D'altra banda, la consciència d'aquest perill paralitza aquells dirigents de l'Oposició de Dreta el passat dels quals els lliga al partit.

En els països capitalistes, on tots els partits reformistes a la dreta del comunisme gaudeixen de llibertat d'acció, la dreta no té camp per a les seues activitats. En la mesura que compta amb organitzacions de masses, les bolca directament o indirectament cap a la socialdemocràcia (Txecoslovàquia, Suècia); excepte als elements revolucionaris que troben el camí cap als bolxevics leninistes (Txecoslovàquia, Polònia). Els elements brandleristes que mantenen la seua independència ací i allà (Alemanya, Estats Units) esperen que alguna vegada, tard o d'hora, la burocràcia soviètica els perdone i els permeta tornar; amb aquesta perspectiva realitzen una campanya de mentides i calúmnies contra l'Oposició d'Esquerra que coincideix perfectament amb l'esperit del stalinisme.

Principis fonamentals de l'Oposició d'Esquerra

L'Oposició d'Esquerra Internacional es basa en els quatre primers congressos de la Comintern. Això no significa que accepte cegament, al peu de la lletra, les seues decisions: moltes resolucions són de caràcter conjuntural i els fets posteriors les han desmentides. Però tots els principis essencials (en relació a l'imperialisme i l'estat burgès, la democràcia i el reformisme, el problema de la insurrecció, la dictadura del proletariat, les relacions amb els camperols i les nacionalitats oprimides, el treball en els sindicats, el parlamentarisme, els soviets, la política del front únic) continuen essent la més alta expressió de l'estratègia proletària en l'època de la crisi general del capitalisme.

L'Oposició d'Esquerra rebutja les resolucions revisionistes del Quint i Sisè Congrés Mundial i considera necessari reiterar el programa de la Comintern, l'or marxista del qual ha quedat completament desvalorat pels aliatges centristes.

D'acord amb l'esperit i el significat de les resolucions dels quatre primers congressos, i com a continuació de les mateixes, l'Oposició d'Esquerra estableix, desenvolupa teòricament i realitza en la pràctica els principis següents:

1.- *La independència del partit proletari*, sempre i en totes les circumstàncies; repudi a la política cap al Kumintang en 1924-1928; repudi a la política del Comitè Anglo-Rus; repudi a la teoria stalinista dels partits biclassistes (obriers-camperols) i totes les pràctiques basades en aqueixa teoria; repudi a la política del Congrés d'Amsterdam, que dissolgué el PC en el fang pacifista.

2.- Reconeixement del caràcter internacional i, per tant, *permanent de la revolució proletària*; rebuig de la teoria del socialisme en un sol país i de la política del bolxevisme nacional en Alemanya, que la complementa (el programa d'"alliberament nacional").

3.- Reconeixement de *l'estat soviètic com a estat obrer*, malgrat la creixent degeneració del règim burocràtic; obligació incondicional de tots els obrers de defensar l'estat soviètic enfront de l'imperialisme i la contrarevolució interna.

4.- Repudi a la política econòmica de la fracció stalinista, tant en l'etapa de *l'oportunisme econòmic* de 1923-1928 (lluita contra la "superindustrialització" impuls definitiu als *kulaks*) com en la de *l'aventurerisme econòmic* de 1928-1932 (sobreaacceleració del ritme de producció, col·lectivització total de la terra, liquidació administrativa dels *kulaks* com a classe); repudi a la criminal mentida burocràtica de què "l'estat soviètic ha ingressat en el socialisme"; reconeixement de la necessitat de tornar a la política econòmica realista del leninisme.

5.- Reconeixement de la necessitat de què els comunistes treballen sistemàticament en les organitzacions proletàries de masses, sobretot en els sindicats reformistes; repudi de la teoria i pràctica de l'Organització Sindical Roja (RGO) en Alemanya i les seues semblants en altres països.

6.- Repudi a la fórmula "*dictadura democràtica del proletariat i els camperols*" com a règim distint a la *dictadura del proletariat* amb la qual cosa es guanya el suport de les masses camperoles i oprimides en general; repudi a la teoria antimarxista del "esdevenir" pacífic de la dictadura democràtica en socialista.

7.- Reconeixement de la necessitat de mobilitzar les masses per mitjà de *consignes transitòries* que corresponguen a la situació concreta de cada país i,

en particular, per mitjà de *consignes democràtiques* quan es tracte de lluitar contra les relacions feudals, l'opressió nacional o la dictadura imperialista descarada en les seues diverses variants (feixisme, bonapartisme, etcètera).

8.- Reconeixement de la necessitat de desenvolupar una *política de front únic* cap a les organitzacions obreres de masses, tant sindicals com polítiques, incloent-hi la socialdemocràcia com partit; repudi a la consigna ultimativista de "front únic des de baix" que, en la pràctica, equival a rebutjar la política del front únic i, per consegüent, la negativa a crear soviets; repudi a l'aplicació oportunista de la política del front únic, com en el cas del Comitè Anglo-Rus (un bloc amb els dirigents, sense les masses i contra elles); doble repudi a la política de l'actual Comitè Central alemany, que combina la consigna ultimativista "des de baix" amb la pràctica oportunista de concertar acords parlamentaris amb els dirigents socialdemòcrates.

9.- Repudi a la teoria del *social-feixisme* i a tota la pràctica que se'n deriva per fer-los el joc tant al feixisme com a la socialdemocràcia.

10.- Diferenciació dels *tres agrupaments* al si del comunisme: el marxista, el centrista i el dretà; reconeixement que no és lícit concertar aliances polítiques amb la dreta contra el centre; suport al centre enfront de l'enemic de classe; lluita implacable i sistemàtica contra el centrisme i la seua política zigzaguejant.

11.- Reconeixement de la *democràcia partidària*, no sols de paraula sinó també en els fets; repudi implacable al règim plebiscitari stalinista (la direcció en mans dels usurpadors, emmordassament del pensament i la voluntat del partit, impediment al partit de tot accés a la informació, etcètera).

Els principis essencials enumerats més a dalt són d'importància fonamental per a l'estratègia del proletariat en l'etapa present i col·loquen l'Oposició d'Esquerra en una posició d'implacable hostilitat envers la fracció stalinista, que en l'actualitat es troba al front de l'URSS i de la Internacional Comunista. El reconeixement d'aquests principis sobre la base de les resolucions dels quatre primers congressos de la Comintern és condició *indispensable* per a permetre l'ingrés d'organitzacions, grups i individus a l'Oposició d'Esquerra Internacional.

Fracció, no partit

L'Oposició d'Esquerra Internacional i les seues seccions nacionals es consideren fraccions de la Comintern i dels partits comunistes nacionals. Això significa que l'Oposició d'Esquerra no accepta el règim organitzatiu creat per la burocràcia stalinista com a definitiu. El seu objectiu, per contra, consisteix en arrancar la bandera del bolxevisme de les mans de la burocràcia usurpadora i redreçar la Internacional Comunista cap als principis de Marx i Lenin. Tant

l'anàlisi teòrica com l'experiència històrica demostren que aquesta és l'única política encertada en les circumstàncies actuals.

Encara que les particularitats del desenvolupament rus provocaren en 1912 la ruptura final del bolxevisme amb el menxevisme, el Partit Bolxevic romangué en la Segona Internacional fins a les acaballes del 1914. Fou necessària la lliçó de la guerra mundial perquè es plantegés el problema de la nova internacional, igual que, també, fou necessària la Revolució d'Octubre per a parir-la.

Una catàstrofe històrica d'immenses proporcions, com l'enfonsament de l'estat soviètic, arrossegaria en la seua caiguda la Tercera Internacional. Així mateix, la victòria del feixisme en Alemanya i la derrota del proletariat alemany difícilment permetrien a la Comintern sobreviure a les conseqüències de la seua política desastrosa. Però, ¿quin sector del camp revolucionari gosarà afirmar avui que l'enfonsament del poder soviètic o la victòria del feixisme en Alemanya no poden ser impeditos ni evitats? En tot cas, no serà l'Oposició d'Esquerra. Al contrari, la seua política es centra en la necessitat de defensar la Unió Soviètica enfront del perill del Termidor, que ha crescut el centrisme; a més, ajudar el proletariat alemany no sols a derrotar el feixisme sinó també a conquistar el poder. Recolzant-se en l'experiència de la Revolució d'Octubre i de la Tercera Internacional, l'Oposició d'Esquerra rebutja la idea de crear partits comunistes paral·lels.

L'única responsable de la ruptura del comunisme és la burocràcia stalinista. Els bolxevics leninistes estan disposats en tot moment a tornar a les files de la Comintern i a observar una estricta disciplina en l'acció i, alhora, avançar una lluita implacable contra el centrisme burocràtic sobre la base de la democràcia partidària. Avui, sota les actuals condicions de ruptura, la nostra adhesió a la Internacional Comunista no pot expressar-se en limitacions organitzatives, ni en el refús a assumir iniciatives polítiques independents i comprometre's en un treball de masses; més bé ha d'expressar-se fonamentalment en el contingut de la nostra política.

L'Oposició d'Esquerra no s'adapta a la burocràcia stalinista, no calla davant dels seus errors i crims. Al contrari, els sotmet a una crítica implacable. Però aqueixa crítica no té com a objectiu crear partits comunistes que competisquen amb els ja existents sinó guanyar el nucli proletari dels partits oficials per a reconstruir-los sobre fonaments marxistes.

Com en cap altra part, el problema es planteja en l'URSS amb major claredat i agudesesa. Allí, la línia d'un *segon partit* implicaria una política d'insurrecció armada així com una nova revolució. La línia de la *fracció* significa prendre el camí de la reforma interna del partit i de l'estat obrer. Tanmateix totes les calúrnies de la burocràcia stalinista i els seus admiradors, l'Oposició roman sòlidament en el terreny de la reforma.

La nostra relació amb la Internacional Comunista es defineix en el nom de la nostra fracció: *Oposició d'Esquerra*. El contingut de les nostres idees i mètodes s'expressa amb gran claredat en la designació *bolxevics leninistes*. Totes les seccions han de portar ambdós noms complementaris.

Porgant les files de l'Oposició d'Esquerra i la composició de la Conferència Internacional

L'Oposició d'Esquerra només podrà créixer i enfortir-se mitjançant la depuració dels elements estranys i casuals dels seus rengles.

La insurrecció revolucionària que seguí a la guerra no sols arrossegà la jove generació del proletariat sinó, també, revisqué una gran varietat de grups sectaris que buscaven una sortida pels camins de l'anarquisme, el sindicalisme, el propagandisme pur, etcètera. Molts d'ells esperaven trobar en la Internacional Comunista un terreny propici per a les seues confuses idees. Elements petitburgesos bohemis, expulsats dels seus llocs per les commocions de la guerra i la postguerra també optaren per refugiar-se sota la bandera del comunisme. Una part d'aquest exèrcit de partidaris tan ple de matisos es dispersà en el moviment comunista i entrà a formar part del seu aparell; ben sovint els lladres són els millors gendarmes. Per la seua banda, els insatsfets s'allunyaren immediatament de la política o intentaren unir-se a l'Oposició. Semblants elements estan disposats a acceptar, de paraula, els millors principis a condició que hom no els impedisca continuar sent bons burgesos (Paz i Cia.), i que no siguen obligats a guardar disciplina de pensament o acció (Souvarine) o a renunciar als seus prejudicis sindicalistes o d'una altra mena.

En assumir la tasca d'unificar els seus rengles a nivell nacional i internacional, l'Oposició d'Esquerra hagué de prendre com a punt de partida als diversos grups existents. Des d'un principi, el nucli bàsic de l'Oposició d'Esquerra Internacional compregué que una combinació mecànica dels distints grups que es consideraven part d'ella només serveix per a començar, i que la necessària selecció dels elements ha de fer-se basant-se en el treball teòric i polític i en la crítica interna. En efecte, durant els darrers quatre anys l'Oposició d'Esquerra no sols s'ha dedicat a aclarir i aprofundir la teoria en els diversos països sinó, també, a depurar l'organització dels elements bohemis, estranys, sectaris i aventurers, mancats de posicions principistes, d'una vertadera devoció a la causa, d'una vinculació amb les masses, sense cap sentit de la responsabilitat i la disciplina i, per això, molt més propensos a escoltar la veu de l'arribisme (Landau, Mill, Graef, Well i la resta de varietats de l'espècie).

El principi de la democràcia partidària no té res a veure amb el principi de portes obertes. L'Oposició d'Esquerra mai ha exigít als stalinistes que transformaren el partit en una suma mecànica de fraccions, grups, sectes i

individus. Acusem la burocràcia centrista d'avançar una política essencialment falsa, que a cada pas li ocasiona xocs amb la flor i nata del proletariat, i també de voler sortir d'aqueixes contradiccions estrangulant la democràcia partidària. Entre la política organitzativa i la "línia general" del centrisme burocràtic hi ha un vincle indissoluble. En contraposició al stalinisme, l'Oposició d'Esquerra és la portadora de la teoria marxista i de les conquestes estratègiques leninistes en el moviment obrer mundial.

En allò que fa als mètodes principistes, l'Oposició d'Esquerra Internacional mai ha trencat amb grup o cap camarada sense abans esgotar tots els mètodes de persuasió ideològica. Precisament per aqueixa raó, la tasca de seleccionar quadres és de caràcter orgànic i permanent. Per mitjà d'un estudi de tots i cadascun dels seus quadres basant-se en les seues actuacions anteriors, l'Oposició d'Esquerra ha de portar a terme la depuració dels elements estranys a als seus rengles. L'experiència ha demostrat que només d'aquesta manera, l'organització podrà estendre's i educar els seus quadres proletaris.

La proposta de citar a una conferència tots els grups que es reclamen de l'Oposició d'Esquerra (els grups de Landau i Rosmer, el Mahruf, Espàrtac, el grup de Weisbord, etcètera) reflecteix un intent de fer retrocedir la filosa i demostra una total falta de comprensió de les condicions i lleis del desenvolupament d'una organització revolucionària i dels mètodes de selecció i educació dels seus quadres. La pre-conferència no sols rebutja sinó que condemna tal actitud per estar en aguda contradicció amb la política organitzativa del marxisme.

Sobre la democràcia partidària

Les seccions de l'Oposició d'Esquerra que sorgiren de petits grups de propaganda, s'estan transformant gradualment en organitzacions obreres. Tal transició col·loca en un primer pla les tasques de la democràcia partidària. Les relacions organitzatives sistemàtiques han de reemplaçar finalment a aqueix tipus de reunions en què un reduït grup de camarades, lligats estretament, o que s'entenen entre si en termes informals prenen totes les seues decisions d'una manera casual.

La base de la democràcia partidària resideix en facilitar a tots els membres de l'organització una *informació* oportuna i completa que arreplegue els problemes importants de la seua vida i de les seues lluites. La *disciplina* només pot construir-se basant-la en l'assimilació conscient de la política de l'organització, per part de tots els militants, i en la confiança en la direcció. Aqueixa confiança només es pot aconseguir gradualment, en el curs de la lluita comuna i la influència recíproca. La disciplina de ferro que l'organització necessita no pot ser imposada per decret. L'organització revolucionària no pot deixar de castigar

els elements indisciplinats i pertorbadors, però les mesures disciplinàries només s'apliquen com últim recurs i, a més a més, si compten amb el suport ferm de la majoria de l'organització.

Els inconvenients d'ordre pràctic que se solen oposar a la democràcia (“pèrdua de temps”) revelen un oportunisme miop. L'educació i consolidació dels quadres constitueix una tasca de summa importància. No ha d'estalviar-se temps ni esforços per a complir-la. A més, la democràcia partidària, única garantia real contra les friccions secundàries i les ruptures sense causa, en última instància no augmenta els costos generals del desenvolupament, sinó que els disminueix. Únicament si respecta constantment i conscient els mètodes de la democràcia, podrà la direcció prendre mesures importants sota la seua pròpia responsabilitat durant emergències vertaderes sense provocar desorganització ni insatisfacció.

La preconferència ordena al Secretariat vetllar pel compliment dels principis de la democràcia partidària, tant en el seu contingut com en la seua forma, dins de cada secció, així com en les relacions recíproques entre el Secretariat i les seccions i, especialment, en la preparació de la conferència internacional.

L'Oposició d'Esquerra a Itàlia (relacions amb els bordiguistes)

L'anomenada fracció esquerrana del comunisme italià (el grup Prometeo o bordiguista) posseeix les seues pròpies tradicions, les quals es diferencien contundentment de les dels bolxevics leninistes. Els bordiguistes, sorgits en la lluita contra l'oportunisme al si del vell Partit Socialista Italià, s'ubicaren de colp en el terreny de l'antiparlamentarisme i l'ultimatisme i s'oposaren a la Comintern en els quatre primers congressos. El seu abandó formal de l'antiparlamentarisme després del Segon Congrés Mundial no significà un canvi essencial en la seua política. El seu repudi a la lluita per les reivindicacions democràtiques, siguen quals siguen les circumstàncies, així com a la política de front únic amb la socialdemocràcia (avui, en 1933, després de l'enorme experiència de tots els països del món) basta per a demostrar el caràcter sectari del grup Prometeo. La fracció bordiguista, tanmateix dir que compleix el paper de corrent marxista independent, ha revelat la seua total incapacitat per a exercir ni tan sols una mínima influència en el desenvolupament del partit oficial italià. Al si d'aquest ha sorgit un nou agrupament marxista, la Nova Oposició Italiana (NOI), basada enterament en les idees de l'Oposició d'Esquerra. Un altre fet que testimonia en forma igualment clara el caràcter sectari del grup Prometeo és la seua total incapacitat, en un lapse de deu anys, d'estendre la seua influència a altres països. Des del punt de vista del marxisme, les limitacions nacionals del bordiguisme constitueixen la censura més dura i conclouent per a aquest grup.

En aquest, com en tants altres casos, l'Oposició d'Esquerra ha tractat per tots els mitjans de permetre la integració dels bordiguistes amb els bolxevics leninistes. Els extraordinaris esdeveniments que s'han succeït en els darrers anys a la Xina, Espanya i Alemanya constitueixen proves concloents per a les diferents posicions respecte de les reivindicacions democràtiques i la política del front únic. Cada crítica que l'Oposició d'Esquerra ha llançat contra els stalinistes ha afectat de rebot els bordiguistes. Tres anys d'existència en comú, la crítica de les idees i la prova dels esdeveniments no ens han apropiat. Ara cal extreure les conclusions pertinents.

Dins d'un partit de masses seria possible conviure amb els bordiguistes, sempre sota una ferma disciplina en l'acció. Però en el marc d'una fracció és totalment inadmissible, especialment en vistes de l'experiència que hem tingut en recolzar la ficció d'arribar a la unitat amb un grup estrany que roman ideològicament rígid i sectàriament aïllat.

Mai els bordiguistes han observat una actitud lleial cap a la nostra organització internacional. En obligar tots els seus membres, per damunt de les seues posicions personals, a parlar i votar, en les reunions i conferències de l'Oposició Internacional, d'acord amb la majoria de la seua fracció, el grup Prometeo ha col·locat la seua disciplina nacional per damunt de la internacional. Amb això ha violat els principis no sols del centralisme democràtic sinó també de l'internacionalisme. Açò és prou per a demostrar que els bordiguistes mai han estat part orgànica de l'Oposició d'Esquerra. Si, malgrat això, segueixen aferrats a la seua adhesió formal a l'Oposició d'Esquerra Internacional és només per a ocultar el caràcter de secta nacional del seu grup. Però la política d'ocultament no és una política marxista.

Si bé reconeix l'honestedat i l'abnegació revolucionària de molts bordiguistes, l'Oposició d'Esquerra creu que ha arribat el moment de proclamar obertament: *el grup Prometeo no pertany a l'Oposició d'Esquerra Internacional*.

L'única secció bolxevic leninista italiana és la Nova Oposició Italiana.

L'Oposició d'Esquerra en Àustria

El grup austríac dirigit per Frey ingressà en la nostra organització internacional, després l'abandonà, després volgué reingressar però negant-se a subministrar-nos informes sobre la seua situació interna i, finalment interrompé les negociacions per pròpia iniciativa. Els seus actes demostren que les tasques objectives de l'Oposició d'Esquerra li són totalment alienes i que necessita la bandera internacional dels bolxevics leninistes només per a encobrir el seu irremeiable estancament. La preconferència declara obertament que l'Oposició

d'Esquerra Internacional no assumeix la menor responsabilitat, directa o indirecta, pel grup Frey.

S'ordena al Secretariat prendre, amb ajuda de la secció alemanya, les mesures necessàries per tal de desenvolupar en Àustria una secció independent de l'Oposició d'Esquerra.

Sobre la secció espanyola de l'Oposició d'Esquerra

La revolució espanyola creà condicions objectives excepcionalment favorables per al ràpid desenvolupament del comunisme. Però la falta de quadres amb un mínim de preparació fou un gran obstacle, tant per a l'Oposició com per al partit oficial, que desaprovà una situació vertaderament històrica. Encara que la secció espanyola (gràcies a l'alça revolucionària) supera a moltes altres seccions en quantitat de militants, la seua consolidació ideològica i el caràcter de la seua direcció conformen un quadro prou lamentable.

Per a comprendre les raons d'açò hem de consignar els principals errors dels quadres de direcció de l'Oposició espanyola.

A Catalunya, el proletariat de la qual ofereix un mitjà ideal per a la ràpida extensió de la influència bolxevic leninista, els camarades de direcció pergueren el temps de manera imperdonable; en compte de sortir obertament sota la seua pròpia bandera, inclús com a petit nucli, jugaren a l'amagatall amb els principis durant els mesos més crítics de la revolució, més tard a la diplomàcia i després s'agafaren a la cua del petitburgès nacionalista, xarlatà i provincià, Maurín.

Les coses no caminaven millor en altres parts d'Espanya, on l'Oposició d'Esquerra, al mateix temps que ignorava el partit oficial i substituïa l'educació marxista dels quadres pel sentimentalisme revolucionari, durant molt de temps deixà de marcar la diferència indispensable entre ella i l'Oposició de Dreta.

Igualment de perjudicial fou que els camarades de la direcció es deixaren arrossegar pels aspectes més negatius de la tradició revolucionària espanyola, girant l'esquena a l'experiència internacional, i solidaritzant-se amb l'Oposició d'Esquerra només de paraula mentre en els fets recolzaven directament o indirectament tots els necis i desertors (Landau, Rosmer, Mili, etcètera).

Respecte a la qüestió de *fracció o partit independent*, l'última conferència de la secció espanyola aprovà una posició que, en el millor dels casos, podem qualificar d'ambigua, en declarar-se a favor de presentar una llista de candidats pròpia a les eleccions parlamentàries i de qualsevol tipus. Aquesta decisió contraposada a la política de l'Oposició d'Esquerra fou aprovada sense prendre

precaucions pràctiques i constituí una manifestació platònica però igualment perniciosa.

L'Oposició espanyola ha continuat allunyant-se dels bolxevics leninistes fins al punt de considerar la possibilitat de canviar el nom de la seua organització. En prendre el nom de "comunistes d'esquerra" (òbviament errat des del punt de vista teòric) els camarades espanyols s'han distanciat de l'Oposició d'Esquerra Internacional, al mateix temps que s'han apropat a la Leninbund, al grup Rosmer, etcètera. Cap revolucionari seriós creurà que una mesura tan important ha estat presa per casualitat, sense motius polítics. Al mateix temps, cap marxista aprovarà una política que no declara obertament els seus fins sinó que, inclús en els problemes de principis, es refugia en la diplomàcia i la maniobra.

En exigir que la conferència internacional obriga les seues portes a tots els grups que es declaren partidaris de l'Oposició d'Esquerra, inclús als que han trencat amb ella i als expulsats, l'Oposició espanyola demostra fins a quin punt estigué i està allunyada del vertader procés de l'esquerra internacional i en què ínfim grau ha assimilat la seua lògica interna.

En acusar les altres seccions d'aplicar polítiques organitzatives errònies, sense tractar de fonamentar l'acusació, els camarades espanyols revelen, en realitat, allò d'equivocat dels seus propis mètodes. La lluita que esclatà sobtadament entre dos grups en el Comitè Central portà la secció espanyola a la vora de la ruptura. El conjunt de l'organització fou presa totalment per sorpresa ja que, fins al moment, cap dels grups contendents ha estat capaç de formular els principis que fonamenten l'amarga lluita.

La secció espanyola no pot seguir desenvolupant-se sobre els seus actuals fonaments ideològics. Tenint en compte que la rectificació dels errors comesos i la construcció d'una agrupació ferma en els seus principis i revolucionària en la seua organització només pot resultar d'un treball perllongat i sistemàtic, la pre-conferència proposa les següents mesures immediates:

a) Tots els documents importants relatius als problemes en debat han de ser traduïts al castellà i posats en coneixement de tots els militants de la secció. És menester no ocultar més els fets. El que s'ha dit es refereix en particular al cas de Mill, en el qual, els dirigents de la secció espanyola han recolzat un individu sense principis contra l'Oposició Internacional i ara, per tal de defensar els seus errors, es donen el luxe de difondre insinuacions totalment inapropiades contra l'Oposició Internacional.

b) Els grups en pugna dins del Comitè Central han d'abandonar la idea d'efectuar una ruptura sense principis i de prendre mesures organitzatives, perquè el debat entorn dels problemes en disputa es mene pels canals normals i compte amb la participació de tots els militants, sense excepció.

c) La discussió interna ha de publicar-se en un butlletí el consell de redacció del qual garantisca la major imparcialitat envers els grups en pugna.

d) L'ordre del dia ha de comprendre tots els problemes de principis de l'esquerra internacional, i no es pot permetre que les simpaties, antipaties i observacions personals substituïsquen l'adopció de posicions polítiques clares.

e) La discussió de tots els problemes ha de preparar el camí per a una nova conferència nacional.

La preconfèrència ordena al Secretariat dedicar una atenció especial al desenvolupament intern de la secció espanyola, ajudar-li a realitzar les mesures dalt indicades i qualsevol altra mesura que convinga plenament a les tasques i mètodes de l'Oposició d'Esquerra.

Sobre la crisi de la secció alemanya

La preconfèrència declara que, tanmateix les circumstàncies excepcionalment favorables i l'encert de les seues posicions inicials, la secció alemanya no ha desenvolupat totes les seues possibilitats. La crisi relacionada amb la capitulació de Well i Cia. ha demostrat que els quadres de l'Oposició alemanya necessiten renovar-se seriosament. L'aclaparadora majoria de la base de l'organització, a penes ha rebut els primers informes seriosos sobre la crisi, ha adoptat la posició que corresponia cap a la camarilla de Well, expressada en la paraula "fora!"; en canvi, la direcció i el consell de redacció, han vacil·lat i han perdut el temps a més de no subministrar informació adequada a la seua pròpia organització local ni a les seccions internacionals. Una organització revolucionària no pot triomfar si la seua direcció emprà semblants mètodes. Els bolxevics leninistes pateixen la persecució implacable no sols de totes les forces de la vella societat, compresa la socialdemocràcia, sinó també de la burocràcia stalinista. L'Oposició d'Esquerra només podrà obrir-se camí cap a les masses si actua amb la major energia, amb lleialtat absoluta a les seues idees, amb permanent disposició a defensar les seues banderes fins a la fi. Tolerar els dirigents vacil·lants, passius; cansats o disposats a capitular és, senzillament, un crim. Cal garantir que en la direcció tinguen hegemonia els obrers revolucionaris lligats estretament a les masses i imbuïts de la consciència de la gran missió que la història li ha encomanat a l'Oposició d'Esquerra. La pròxima conferència de l'Oposició alemanya ha de realitzar-se amb aquest esperit.

¹ *Tasques i mètodes de l'Oposició d'Esquerra Internacional, The Militant*, 6, 8,10, 18 I 25 de març de 1933 i *Butlletí Intern* de la Lliga Comunista de Nord-Amèrica, nº 11, 31 de març de 1933.